

Та один лиш Абу Касим
Вчувши се аж скочив разом
Мов підріс і просьвітлів.
„Пахощі, та й то хороші!
Продають за песі гроші!
Каб на час я долетів”!

І вже сапа і вже фука,
Шкандибає і штильгука
В Бен Омаровий базар...
Тут спіткне ся, тут офукнесь,
О прохожих лобом стукнесь,
А біжить мов на пожар.

Прибігає — не витаєсь,
Тільки про товар питаєсь
Та розвідує ціну.
В тім Офар до него сходить
І на бік його відводить
На хвилиночку одну.

„Друже любий, Абу Касим!
Бачиш, що за горе разом
Впало наче з неба грім
На мій дім! Та їй же Богу,
Най зломаю зараз ногу,
Як я сам що винен в тім!

„Знаєш сам — купець я чесний,
Але трафивсь друг облесний,
Я за него заручив;
Вчора мав він довг сплатити, —
Ну, і втік! І ось гляди ти,
В що мене він затащив!